N°. 93. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 4 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement, is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Armenzaken, Handelsblad 30 Julij 1843.

Faute de mieux, levert het *Handelsblad*, van 29 Julij dezes jaars, een artikel over de voorschriften, eenigen tijd geleden, door Z. Exc. den Minister van Binnenlandsche Zaken, aan alle Plaatselijke Besturen binnen het rijk gegeven, ten einde, bij het verleenen van onderstand aan kerkelijke armbesturen, tot maatstaf en leiddraad te dienen.

Er kan bezwaarlijk een grooter voorstander van toejuichen gevonden worden, dan hij welke, in het volle besef zijner minderheid, zich het schrijven dezer regelen veroorlooft, mits die toejuiching op goede gronden steunt; in het tegenovergestelde geval is zij ongepast, kwalijk geplaatst; geldt zij de herhaling van eenmaal gezegde, en algemeen bekende dingen, dan is zij overtollig, nutteloos en ongerijmd.

De toejuiching, door het *Handelsblad*, aan de onderwerpelijke voorschriften gegeven, behoort tot de laatste cathegorie.

Plaatselijke en meer algemeene verordeningen, leeraren en verkondigen, sedert meer dan vijfentwintig jaar, de beginselen, door de zoogenaamde ministeriele beschikking ontwikkeld, en de in nieuwen vorm gegotene voorschriften, door middel derzelve, aan de overheden tot naleving aanbevolen, zijn, sedert dien tijd, in praktijk; er bestaat in geheel Nederland geen Burgemeester wiens brein, van alle deze verordeningen, in alle hare takken, hoofd- en onderdeelen, niet gevuld en doordrongen is -- die geene volmaakte wetenschap bezit, van de administrative betrekking der Plaatselijke Gemeente tot het Kerkelijk Armbeheer, en de verpligting welke zij, tegen over hetzelve, te vervullen heeft.

Er is daarenboven, binnen het geheele vaderland, geen plaatselijk overheids-collegie denkbaar, dat onkundig te achten is van het wettelijk toe- en opzigt, welke alle dergelijke Besturen, over de gesubsidieerde, en zelfs over de niet gesubsidieerde inrigtingen van weldadigheid, oefenen, en het roeren van misbruiken, het ontdekken van praktijken en het den bodem inslaan van ongegronde en bovenmatige eischen, waartoe zulke toe- en opzigt, die, tot in de diepste schuilhoeken en sluipwegen, ongehinderd doordringen, onfeilbaar leiden, wanneer zij ordelijk, met naauwgezetheid en zonder oogluiking, worden onderhouden en aangewend.

Geen Plaatselijk Bestuur kan daarenboven onmondig genoeg, zoo als geen onmondige dwaas genoeg verondersteld kan worden, om niet te weten, dat niemand hoegenaamd gehouden is, onbillijke, onredelijke of buitensporige vorderingen, toe te geven of in te willigen.

In dien bekenden stand van zaken bestond er geene noodzakelijkheid, om de voorschriften in kwestie te geven of openbaar te maken; en het ware meer eigenaardig geweest, het rekwesterende, zeker door de aanzoeken der diaconien geallarmeerde, Plaatselijk Bestuur, hetwelk in deszelfs benaauwden staat, koers naar den troon rigtte, naar de reglementen en verordeningen te verwijzen, dan hetzelve, door de daaruit ontleende, meermaal gemelde, voorschriften, een riem onder het hart te steken.

Dat rekwesterende Bestuur zou oneindig wijzer en cordater gehandeld hebben, het ondoelmatig beheer en de overdrevenheid der eischen van de ondergeschikte Armen-Besturen; waardoor hetzelve vaak, in zijne rust en vrede, werd bestookt, uit boeken en bescheiden, die ieder oogenblik tot deszelfs beschikking waren, aan te toonen, dan een afleider te zoeken bij hoogerhand, naar welken het tot zijnent slechts te grijpen en te tasten had.

Het rekwesterende Plaatselijk Bestuur heeft door deze zijne handelwijze, eenigzins deszelfs morele kracht en waardigheid uit het oog verloren. Het Gouvernement is daarbij niet geheel en al van overijling vrij te pleiten, dewijl het de Diaconie-Armen, te veel en te onbepaald, aan de zoogenaamde beradenheid en volharding der Plaatselijke Besturen overlaat, en tevens in de voorschriften, tegen de kerkelijke Armbesturen over het algemeen, een toon en houding aanneemt welke alleen den betrokkenen en misbruik makenden Besturen en geenszins den overigen passend zijn.

De toejuiching van het *Handelsblad* is veelligt het beste, mogelijk het eenige effect, hetwelk de ministeriele voorschriften hebben uitgelokt.

Dat, zoo als het *Handelsblad* zegt, het vermogend Nederland, het wezenlijk behoeftig Nederland de broederhand der hulpe biedt, dit gelooven wij en juichen wij zelfs toe, zonder reclame of reserve. Dat de armoede binnen het lieve vaderland, de treurige diepte niet bereikt die velen voorgeven, -- dat zich, onder de algemeene nood-kreten, hier en daar, ook valsche alarm-kreten onderscheiden, welke, van vele ondergeschikte Armenverzorgers, tot bevordering van hoogstlaakbare inzigten, uitgaan, en dat de verslagen van meest al de Provinciale Besturen, op zulke bedriegelijke grondslagen zouden rusten, toegegeven, heer Notaris, als het *waar is*: doch gelooven wij volstrekt niet, aan het bestaan van Armenverzorgers, zoo onbezonnen en lafhartig om, bij het ruime aanzijn van arbeid, en in het midden van den zomer, van hunne aanvertrouwde fondsen, zulke deugnieten den mond op te houden welke, in stede van door vlijt en arbeidzaamheid het onderhoud voor zich en de hunnen te winnen, liever straatslijpen, lediglopen en, onder de oogen hunner beweldadigers, luibakken en dagdieven; wij gelooven geen Kerkelijk Armbestuur slecht en onzedelijk genoeg, de leverancien van turf, aardappelen etc. te usurperen, tot ongeoorloofd eigen nut, en om dus doende, onder den dekmantel eener schijnbare, godgevallige belangloosheid, eerloozen woeker te drijven; wij gelooven niet, dat er Armbesturen aanwezig zijn, die, van de fondsen, ter verzachting der ellende bestemd, zwelgen en brassen, diners en soupers houden, en zulks met eene zoo toenemende eet- en drinklust, dat de plaatselijke kas het daardoor jaarlijks aangroeijend deficit zou moeten bijpassen; wij gelooven noch het een noch het ander, het laatste zeker niet, dewijl wij zelf tot eene kerkelijke armen-administratie behooren, waar, bij langdurige zittingen, de dorst reeds een oud-Israëlitischen woestijn-graad moet hebben bereikt, voor dat de voorzitterlijke staf, uit de *rota* der hooge zuinigheid, een kop koffij laat te voorschijn komen.

Kent het *Handelsblad* nogthans zulke heidenen, zulke tollenaren, zulke onverlaten, zulke verwatene en goddelooze menschen, dan is het zijn pligt het gordijn niet ten halve weggeschoven te laten, maar het zwarte tafereel, in zijne geheele uitgestrektheid, aan het licht te brengen, en den huichelaren het mom der schijnheiligheid afrukkende, hen van het ontwijde altaar der liefdadigheid -- naar den schandpaal te slepen.

E. L.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 19. Julij. Twee merkwaardige verschillen zijn gedurende de laatste weken in het D. Journ. alhier behandeld. Het eene betreft de vraag, of de besnijdenis bij de Joden kan en behoort afgeschaft te worden; het tweede: of de vrijmetselarij op eene Christelijke basis berust, en of dus Joden, zonder hunne geloofsbelijdenis ontrouw te worden, in deze orde kunnen worden opgenomen. Hetgeen in sommige dagbladen van eene maatschappij, tot hervorming des Jodendoms, berigt is, was eenigzins voorbarig. Dit echter is eene daadzaak, dat verschillende Israëliten van naam over deze aangelegenheid eene levendige briefwisseling onderhouden.

— Bij Hillswick en Stand, op Seeland, zijn dezer dagen bij een storm 2 scharen jonge walvisschen op strand geworpen, te zamen 443 stuks tellende die alle door de visschers zijn gedood.

ENGELAND.

LONDEN, den 23. dezer stond alhier een 70 jarige geestelijke van de Anglicaansche kerk teregt, omdat hij zijnen huisheer de verschuldigde huishuur van 30 shill., in weerwil van een meermalen gegeven uitstel, niet betaald, en zelfs, daar laatstgenoemde wat lastig was, zich aan diens persoon vergrepen had. De regter verklaarde den geestelijke, dat hij hem, met toestemming van zijnen schuldeischer zou vrijlaten, mits hij aanstonds betaalde. De geestelijke hervatte hierop dat hij voor het oogenblik slechts 5 shill. betalen kon, dat hij echter eenig geld te wachten was, en dan het overschot aanstonds voldoen zou. Hij was, zeide hij, een arme, elendig arme man, die met zijne vrouw en twee dochters reeds sedert 2 maanden louter van brood en aardappelen geleefd had; zij bezaten bed of stoel noch tafel, en hunne bedekking des nachts bestond uit eenige oude matten. De regter beklaagde zijn ongeluk, doch — veroordeelde hem tot eene gevangenis van 14 dagen, in geval zijn schuldeischer met de 5 shill. niet tevreden was. Deze wilde volstrekt de volle som hebben en zoo wandelde de oude predikant naar de gevangenis. Een der dagbladen bevatte eene oproeping aan alle medeburgers en medechristenen, om bijdragen tot bijeenbrenging van deze onbeduidende som en vraagt, of men van het verlicht en evangelische Engeland zal moeten zeggen, dat daar een geestelijke van de staatskerk 14 dagen in eene gevangenis moet zuchten, dewijl hij te arm was, om 30 shill. huishuur te betalen.

— Men heeft hier te Londen, tegenwoordig eene allerzonderlingste soort van lucht-spoorwegen of banen. — Men herinnert zich de vermakelijkheid van de Russische bergen, die ook alhier op enkele plaatsen, maar vooral te Parijs, voor eenige jaren, toen alles daar Russisch wezen moest, zoo zeer in zwang zijn geweest. Men weet dat in een der tuinen aldaar, de slede, na langs eene vrij lange helling nedergedaald te zijn, uit eigen kracht langzaam eene andere vrij steile stelling weder opwaarts ging, om daarna weder tot aan het einde van de loopbaan naar beneden te glijden. De spoorweg — of baan, die men thans hier te Londen ziet, is nog wel geheel iets anders. Hij doorloopt den geheelen kring regtstandig op zoodanige wijze, dat op het oogenblik dat de slede het binnenste gedeelte van den in de lucht beschreven kring doorglijt, de persoon die in de slede zit, het hoofd naar beneden heeft.

Tot het beneden deel van den kring, terug gekomen, gaat de slede, die eene sterke aandrijvings-stoot ontvangen heeft, zoo snel naar boven, als dezelve naar beneden was gegaan, en zoo bereikt dezelve het eindpunt van de loopbaan.

Deze spoorbaan, die geene meerdere grootte heeft dan 200 voeten, is berekend op eene snelheid van 1000 mijlen in het uur. Men begrijpt dat deze geheele beweging gegrond is op den natuur-regel, volgens welke een sterk gespierd mensch een emmer vol water in eenen regtstandigen cirkel weet om te draaijen, zonder dat er, ook zelfs op het oogenblik dat de emmer omgekeerd is, eene enkele droppel water uit stort. Dit is eenvoudig de kracht, bekend onder de benaming van Centrifuge (het middenpunt schuwende); aan de spoorbaan waarvan wij spreken, zou men alzoo de benaming kunnen geven van *Centrifugal rail way*.

In Frankrijk zoude het gouvernement en de politie eene zoo gevaarlijke vermakelijkheid niet gedoogen; maar hier te Londen schijnt het gezag niet geneigd, er zich tegen te verzetten. Van tijd tot tijd hoort men evenwel van enkele slagtoffers en reeds is het een paar malen gebeurd, dat de slede, op het hoogste punt gekomen, geene genoegzame vaart hebbende, om den togt voort te zetten, met de daarin zittende personen omgeslagen, en naar beneden gestort is.

SPANJE.

MADRID, den 25. Julij. Het ministerie is alhier geconstituteerd. Alles schijnt op eene geregelde en rustige wijs te zullen afloopen. *Men* is overgegaan tot de ontwapening van de nationale garde. Men zegt, dat tot voogd van de Koningin zal benoemd worden de Infant don *Fransisco di Paulo* of de hertog *van Baylen*. Men spreekt van de aankomst te Gibraltar van 1 schip en 2 fregatten uit Engeland, waarschijnlijk voor den Regent. De eerste handelwijzen van het ministerie *Lopez* zijn zeer billijk. Men spreekt van de meerderjarig verklaring van de Koningin, om de moeijelijkheden en kwellingen van een Regentschap te vermijden. De gemalin van *Espartero* bevindt zich nog te Madrid. *Mendizabal* is bij den Engelschen gezant verscholen. De ontwapening der nationale garde heeft met de grootste orde plaats. De geweren worden in het artillerie park bewaard. De bevolking van Madrid heeft weder hare gewone houding en gemoedstemming aangenomen.

— Er wordt gezegd, dat *van Halen* den 20. begonnen is, met eenige bommen in Seviliën te werpen, dit kan geen ander doel meer hebben, dan eenige diversie te maken, ten behoeve van *Espartero*, die zijnen marsch naar Kadix schijnt te verhaasten.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 28. Julij. Het knaapje, dat te Colmar zoo ellendig in een hooivork gevallen was, is eindelijk door den dood van zijn verschrikkelijk lijden verlost; na twee dagen in de dommeling, in welke hij geraakt was, doorgebragt te hebben, heeft hij zich eensklaps omgekeerd, een' doordringenden gil geslaakt en onmiddellijk den geest gegeven. Het ijzer was tien duim diep in zijn ligchaam gedrongen. De lijkschouwing heeft ten volle de onmogelijkheid bevestigd om het er uit te halen, zonder gelijktijdig den dood te veroorzaken.

— De nomenclatuur der Parijsche dieverijen heeft zich weder met eene rubriek verrijkt; het is het *vol au malade*. Zie hier hoe die soort van diefstal, den 14. dezer, ten koste van zekeren ouden rentenier, den heer *Rogret*, volbragt geworden is. Plotseling door eene koude koorts

aangelast, geleit deze zijne meid den naastbij wonenden dokter te doen halen. Spoedshalve en om niet, van drie verdiepingen hoog, de trappen af en op te moeten klimmen; roept de meid de boodschap door het venster aan den portier toe. Nog geene vijf minuten zijn er verloopen, of er verschijnt iemand, met niet veel zorg gekleed en verlangt den zieke te zien. bij wien hij zegt gehaald te zijn. » UEd. is dan .....?" vraagt de meid, terwijl zij eenen blik van niet veel vertrouwen op het tamelijk slordige gewaad van den jongen man werpt. « Ja, ik ben de dokter *Herbin*;" antwoordt deze; » ik woon hier digt bij, no. 18, en heb mij den tijd niet gegund, om mij behoorlijk te kleeden." De meid laat den dokter bij haren heer, wie hij de gewone vragen doet. Vervolgens schrijft hij een recept, hetwelk hij haar gelast, zoo spoedig mogelijk bij den naasten apotheker te doen gereed maken. De bezorgde meid vliegt heen, is snel terug, maar vindt den jongen dokter reeds niet meer, en terstond daarop treedt er een deftig heer binnen, geheel in het zwart gekleed, ongeveer vijftig jaren oud, en beweert, dat hij de bestelde dokter is. Nu begrijpt de meid, dat zij door eenen gaauwdief verschalkt is; en zoo was het ook: het gouden horologie van haren meester was, met ketting, enz., van den schoorsteenmantel, eene som gelds van de secretaire en zes zilveren lepels en vorken uit de bufet-lade verdwenen. De dief is echter nog dienzelfden avond gevat.

— Het gevaar, om bij onweder onder boomen te schuilen is dikwijls aangetoond, maar in weerwil van dien, wordt op die waarschuwing geen acht geslagen. Te Genis (Dordogne) waren *Bertrand* en zijne dochter bezig met het laden van eene kar. Door den regen overvallen, schuilen zij onder eenen grooten eiken boom. Kort daarop slaat de bliksem in denzelven en doodt beiden.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, den 2. Augustus. Heden middag, omstreeks 1 uur, heeft het eskader onder bevel van Z. K. H. Prins *Hendrik*, onder het wisselen der salutschoten van de schepen en de vesting, deze reede verlaten. Eene talrijke menigte aanschouwers was op de wallen verzameld, om dat belangrijk gezigt waar te nemen. Door tegenwind is gemeld eskader echter verpligt geweest, twee uren later, naar deze reede terug te keeren.

— Den 3. Augustus. Heden zeilde het bovengemelde eskader weder naar zee; alleen de korvet de Jason bevindt zich nog te dezer reede.

GEMENGDE BERIGTEN.

De heer Berlijn, Ridder der Eikenkroon te Amsterdam, heeft in zijne onvermoeide vlijt, eene galloppade gecomponeerd. -- Het Handelsblad van 31. Julij legt den heer van der Heim een ondorschbaren last op: wat moet Z. E. niet al *gevoelen*, *inzien*, *sluiten*, *openen*, hoe moet hij zich niet beijveren, wenschen voldoen, partij trekken, etc. etc. etc. -- Te Bretagne is een tweede Cretenser Milon opgetreden, het is voor als nog onbekend of hij een os voor het middagmaal oppeuzelt. -- In Engeland zijn acht Rebecca's geknipt. — De Ooijevaars zijn weder bezig geweest; in een land waar de beesten zulke voorbeelden geven, kan de justitie nimmer mank gaan. -- Mr. Da Costa geeft voor 70 cent rekenschap van zijne gevoelens. -- De Graaf van Nassau en de Graaf van Parijs zijn beide den 24. Augustus jarig; in 1856 zal de laatste graaf mondig zijn. -- Aan Abd-el-Kader zijn, onder andere, niet minder dan 15000 schapen weggenomen. -- Espartero raakt om Spanje koud. -- Keizer Nicolaas is aan het grijnzen, hij haalt oude koeijen uit de sloot. -- De Paus van Rome geniet de buitenlucht. -- Het zuigende worm van Koningin Victoria werd, door eene bakerspeld, in het billetje geprikt, gelukkig zonder gevolgen. De moeder heeft een allerluisterrijk bal gegeven. -- De Keizer van China krijgt les in de Europesche beschaving, hij heeft te weinig vreemde tissus en te veel mijn-rijkdom in zijn land. -- De Koning der Belgen legt te Nantes een gastmaal aan. -- Lodewijk Philips heult met de Koningin van Spanje. -- De Koningin van Holland heeft aan den heer Orgelist een vleijenden brief geschreven of laten schrijven. -- De Hertogin van Saxen-Weimar neemt de herdersdichten van Leesberg aan. -- De Antwerpsche haven krielt van schepen. — Honger en ellende te Hildburghausen!! -- Toebereidselen voor een grootsch en schitterend Jubilé te Neurenberg. -- De Staten-Generaal staan weder voor de deur. -- Terwijl de Senaat delibereert gaat Rome te gronde. -- Het Departement van Bin. Zaken zit reeds een paar jaar, van een kies- en stemreglement in arbeid, het zal eerstdaags eene kunstmatige verlossing ondergaan. -- Sicilie en Sardinie zijn aan het gisten. -- Te Amsterdam te koop het op een haar gelijkend portret van Mr. van Hall. -- Te Rotterdam hebben de honden aan de Regering een dank-adres aangeboden, voor het wijzigen der touw- en ketting- in de muilbands-straf, gedurende de proscriptie-dagen. -- Te Amsterdam is een sukkelaar om f 200 verlegen, tegen intrest en aflossing, door den geldschieter te bepalen. -- Daar is ook eene nette vrouwelijke affaire te verkrijgen, die voor uitbreiding vatbaar is, en een zeer fatsoenlijk bestaan oplevert. -- It. eene kamer met eene aparte slaapplaats voor eene dame, gelegen in de kalverstraat. -- Philippus de Haan heeft veel van kwakzalvers te lijden en het Handelsblad neemt nog altijd advertentien voor klinkende munt op. -- Een Engelsch tijdschrift de Examiner leert ons de volgende wonderkracht van den Riga-Balsem. « Neem een schaap, « sla het een spijker in den kop, die de hersenen doorboort en « in de tong uitkomt, doe een weinig Riga-Balsem op de wond « en binnen tien minuten zal het dier even frisch en gezond zijn « als vroeger." -- Een Antwerpsch blad meldt, dat een apotheker door galvanoplastie, ongeborene kindertjes verguldt. -- Op den spoorweg van Londen naar Birmingham heeft men een model-rijtuig in dienst gebragt, hetwelk zoodanig is ingerigt, dat het eene koffijkamer, eene eetzaal en kleedvertrek bevat. -- De Keizer van Rusland heeft bevolen dat alle personen, die herhaaldelijk als zakkenrolders zijn betrapt, oogenblikkelijk bij den soldatenstand zullen worden ingelijfd. Hoogstvereerend voor dien stand! -- In China is alles vrij kalm. -- Eene Turksche vloot is met vijandige gezindheden op reis naar Tunis. -- Te Baarle-Nassau is een jongetje van 3 jaren door de slag eener molenroe gedood.

MENGELINGEN.

De Parijsche Vrouwen.

(*Vervolg en slot van onze vorige.*)

Voor eenigen tijd beweerde iemand, dat de verschillende rassen van paarden onder elkander in dezelfde betrekking stonden als de vrouwen der verschillende volken. Zoo was het Andaluzische paard schoon en vurig als een Andaluzisch meisje, het ros uit Arabie had de eigenschappen eener Arabische vrouw, het Engelsche die eener Brittin. Ik weet niet of deze bewering origineel is; tegenstand zal zij zeker ondervinden, namelijk van den kant der Fransche dames. Die dames namelijk, welke thans den toon geven, hebben eene vergelijking met de schoonste huisdieren versmaad, en daarvoor liever wilde dieren, leeuwen, panthers en tijgers als beelden gekozen; van daar ook dat fraaije liedje:

> Connaissez-vous à Barcelone
> Une Andalouze au teint bruni,
> Pâle comme une nuit d'automne?
> C'est ma maîtresse, ma lionne,
> La Marquise d'Aguaedy.

De Leeuwin rookt ook, of meent veeleer dat het gebruik van een cigaar haar goed staat. Bij eenige Spaansche, Mexicaansche en Braziliaansche dames is dit geene gemaakt-heid; bij enkele kunstenaressen, die vele heeren ontvangen en gaarne artistische vrijheid toestaan, kan men eene cigaar ook verontschuldigen, hoe weinig zoo iets ook met onze Europesche zeden strookt. In Mexico is de tabaksrook eene behoefte, een algemeen gebruik; hij dient, om de muskito's te verdrijven en is zelfs bevorderlijk voor de gezondheid; in Parijs kan men aan eene of andere buitengewone vrouw, die haars gelijken zoekt, het mannelijk kleed en het zilveren cigarenpijpje vergeven, want genie blijft met al deszelfs kleine aanstootelijkheden, toch altijd genie en mag nu en dan al eens de betamelijkheid over het hoofd zien; maar als die gekkinnen, welke zich eene originele kleur willen geven, ongracieus en als wilde, onopgevoede jongens, in hare salons, onachtzaam op den divan uitgestrekt leggende, wolken rook uitblazen, ja wanneer zelfs grisetten slechten tabak in kleine rolletjes papier stoppen, en in openbare tuinen met hare minnaars om het hardst smoken, dan moet zulk eene aperij duchtig doorgehaald worden door ieder, die niet spoedig den tijd beleven wil, dat wachtmeesters der dragonders zitten te borduren en luitenants bij de kurassiers te strikken. Börne schreef eens: « De elegante Franschen rooken niet;" thans is dit veranderd, zoodat men zou kunnen zeggen: welke elegante Franschman rookt niet?

Als men dan hoort, dat de dames zich meer en meer over de geringe beminnenswaardigheid der heeren beklagen, moet men zeggen, dat zij daarvan maar al te vaak zelve de schuld zijn. Bij de Parijsche leeuwinnen komt de liefde maar weinig te pas; zij zijn zoogenaamde *sterke vrouwen*, manwijven; het gevoel stuit hen tegen de borst, zij hebben hare paarden liever dan hare mannen. Kan men uit den stijl den mensch leeren kennen, deszelfs ziel, dan hebben de leeuwinnen stellig in het geheel geene ziel, want zij schrijven om van te beven. Heine wilde zelfs van de Fransche meisjes in het algemeen beweren, dat zij niet konden beminnen. Tegen deze bewering echter getuigen de vele zelfmoorden uit liefde, de vele offers, welke de Fransche meisjes hare minnaars brengen, zelfs de courtisanes. Maar de Fransche liefde is heviger en zinnelijker; die der Duitsche meisjes is reiner en dweepender. Zelfs de leeuwinnen hebben eens bemind, maar thans, nu zij *leeuwinnen* zijn, hebben zij daartoe geen' tijd meer, zij moeten nu hare mode-heerschappij handhaven.

In de vorige eeuw verzamelden zich de burgerfamilien in haren kring, en elk bragt tot het soupé die vrolijkheid en dien eetlust mede, welke men thans voor woeste vermakelijkheden, bals en nachtgelagen verwisseld heeft. Deze familie-partijtjes waren zeer nuttig voor arme schrijvers en soortgelijke lieden. Tegenwoordig neemt het familieleven in Frankrijk hoe langs zoo meer af, de huiselijke kringen worden ledig en de koffijhuizen lokken de oude lieden daarheen, waar politiek gezwets en anders niets, gehoord wordt, de jongelingen naar plaatsen, waar zij losbollen, zoo niet gaauwdieven aantreffen en zich tot allerlei ongebondenheden laten verleiden.

Men zou zich overigens bedriegen, als men meende in Parijs geen hoekje te zullen vinden, waar men de tirannij dezer zeden, die op den naam populair aanspraak maken, zou kunnen ontgaan. Parijs is te groot, te rijk, te bont om ook niet enkele rustpunten aan te bieden, waar elke aanraking met de leeuwen en leeuwinnen van den dag vermeden wordt, en waar dezulken slechts nu en dan, bij groote feesten, als eene merkwaardigheid of om bijzondere redenen genoodigd worden. Er bestaat echter een kring, die zoo hermetisch gesloten is, dat zelfs deze aanraking geheel kan vermeden worden. De cirkels der vreemdelingen in Parijs, bij name de Anglo-Amerikaansche familien, vormen weder eene bijzondere sfeer, de groote Russische en eenige diplomatische familien insgelijks.

De schrijvers nemen met hunne personele eigenschappen eene gewigtige plaats in, meer echter in hunne geschriften dan wel in het gezellige leven. De Parijsche schrijvers bezoeken maar zelden de eerste cirkels en de beste gezelschappen, wat daarover ook geschreven en gesproken is.

Parijs is zoo vol met Markiezinnen en Hertoginnen, dat zekere schrijver zelfs eene zoodanige eenigen tijd in zijn salon liet presideren; doch dit waarborgt dan nog geen goed gezelschap. Deze klasse heeft een' bijzonderen kring, een kunstenaarskring gevormd, waar het verkeer zeker niet onaangenaam en altijd nieuw is. Men heeft hier een groot aantal elegante en voordeelig geplaatste dames van het theater, alsmede vele vrouwen van gegoede auteurs, boekhandelaars, kunstenaressen van allerlei soort, die bijzondere gezelschappen hebben en steeds de bloem der geleerde wereld bij zich zien. Deze cirkels munten uit door een' aangenamen en verstandigen toon, zijn zeer ongegeneerd en vormen de zoogenaamde kunstenaars gezelschappen. Men treft daar onder de heeren ook de diplomaten en andere hooge ambtenaren aan. Sommige schrijvers, als Victor Hugo en nog meer Alfred de Vigny, als behoorende tot eene zeer aanzienlijke familie, leven meer afgezonderd. Eene andere sfeer, die insgelijks door de geleerde wereld alsmede door vele aristocraten sterk bezocht wordt, zijn de cirkels der zoogenaamde *femmes galantes*. De luxe dezer dames is nog altijd groot, al is zij dan ook niet meer zoo kolossaal als ten tijde der Keizerlijke overwinningen toen half Europa de brillanten betaalde. Deze dames, alsmede sommige danseressen van de opera hebben hare bijzondere gezelschappen. Onder deze *femmes galantes* treft men de meeste schoone vrouwen aan. Eigentlijke geestbeschaving is echter zeldzaam, doch de uiterlijke vorm laat niets te wenschen over. Het toilet dezer dames is uiterst rijk en smaakvol; men kent een boudoir, dat geheel met hermelijn behangen is.

Sommige dezer dames zijn juist niet jong meer, doch vergoeden dit door wereld- en menschenkennis. In geene hoofdstad van Europa is deze klasse van vrouwen talrijker. Zij dalen of stijgen dikwijls met eene onbegrijpelijke snelheid, loopen verschillende klassen door en sluiten zich in hare laatste stadien aan de rij dier geheel verlorene schepsels, welke Heine de hardloopsters der liefde noemde. Sommige Russische edellieden, maar vooral rijke Engelschen en Spanjaarden spannen zich voor den triomfwagen dezer *femmes galantes*, ook wel *femmes entretenues* genaamd. Zij bewonen meestal de Chaussée d'Antin, en de bals, welke eenige oudere dames van deze kathegorie geven, leveren het wonderlijkste schouwspel op, dat een vreemdeling kan ten deel vallen. De toon in zulke salons is uiterst elegant, en noch collations of soupers ontbreken daar. De heeren, die daar komen, behooren altijd tot de rijksten en aanzienlijksten. Men moet daar geintroduceerd worden en betaald een of twee napoleons voor den avond. Deze salons onderscheiden zich dikwijls door eene buitengewone luxe en worden sterk bezocht. De etablissementen van deze soort, waarvan sommige zelfs tamelijk dure diners geven, gaan ook dikwijls te gronde.

Voor de salons van den *tweeden* en *derden* rang in deze kathegorie, moet de vreemdeling zich zorgvuldig wachten. Deze namelijk worden druk bezocht door fortuinzoekers en goed gekleede *spelers van beroep*, alsmede van andere soortgelijke bloedzuigers. De policie namelijk, duldt, sedert de speelhuizen gesloten zijn, zoo al niet openlijk, toch in het geheim verschillende salons, waar dames van verdachten levenswandel inboorlingen en vreemdelingen ontvangen. Door middel van deze huizen houdt de policie zoowel in een staatkundig als in een zedelijk opzigt, een wakend oog over Parijs. Zij bestonden onder den heer V. Sartine, later onder het directoire, voorts onder Fouché ten tijde der restauratie, alsmede na de Julij-omwenteling. Wordt er nu over zulk een huis geklaagd, is een vreemdeling, een ambtenaar of een zoon van goede huize daar geplunderd, dan wordt dit huis gesloten of voor de policie gedagvaard. Het directoire breidde de omkooping en dit soort van opzigt al zeer ver uit. Men had toenmaals even als thans salons-conspirateurs en straten-conspirateurs. Beiden werden dikwijls door verschillende soorten van agenten in het oog gehouden. Ten tijde van Barras hield de markiezin V. R. open tafel, waar jonge, aardige dames, diplomaten enz. zich vereenigden. Alle gesprekken, welke geacht konden worden, slechts van eenig belang te zijn, werden door de markiezin en hare vertrouwden, zelfs door eene tegenpolicie opgeteekend. Dit stelsel van policie is hetzelfde gebleven, hoewel de hoogere klassen er maar zelden last van hebben, doch des te meer de lagere klassen, weshalve deze den ook de policie niet voor eene nuttige, maar voor een geheel verdorvene instelling houden en reeds den naam niet kunnen dulden. Hoe dubbelzinnig deze, door de policie geduldde huizen ook zijn, zij zijn oneindig minder gevaarlijk dan die geheel en al geheime speelhuizen en ordinarissen, waar de policie niet altijd van het voorgevallene kan onderrigt worden. Deze sluiphoeken, waar de misdadigste plannen gesmeed worden, zijn niet gering in aantal en spreiden alle meer of minder luxe ten toon. Hier hooren reeds de openbare gaauwdieven te huis en van daar tot aan de elendigste Parijsche Cloaken, waar de vreemdeling gezondheid en eigendom kan verliezen, is slechts ééne schrede. Parent Duchatelet heeft deze ongelukkige klasse der Parijsche mannelijke en vrouwelijke bevolking trachten te schilderen.

Deze Pontijnsche moerassen der verdorvenheid tot aan het Capua des gemeenen volks, de walgelijke sluiphoeken der Cité, ten tijde der pest door de ergste straffen bezocht, ten tijde der cholera in 1832 een voortdurend doodenmagazijn, zijn nog nooit met die vlammende woorden geteekend, welke in staat zijn een' heilzamen afschrik voor dezelve in te boezemen. In die naauwe steegjes der Cité, waar de zon nooit in de vensters schijnt, waar slechts vuile straten, onreine harten en onreine woorden zijn, vraagt men zich zelven af: ben ik hier in Parijs, in het elegante, schitterende Parijs, of in een' stinkenden poel, waar alle ondeugden vrijen toegang hebben, waar de ligtekooijen stelen, hare boelen moorden en de wanden met olievlekken, rook, bloed en infamie als behangen zijn? Deze ontucht staat tot de maatschappij in dezelfde verhouding, als de uitslag tot het ligchaam van de zieke.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 3. Augustus. Sedert den 1. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Fenna Catharina, H. Ymker, Pillau, garst; Nephtunis, C. Barchman, Gohtenburg, timmerhout; Rosanna, E. Watson, Talmouth, zwavel, olij en schumach; the Racer, P. Porinet, Cowes, olij en krenten; Dijle, C. Loonis, St. Ubes, zout; Hoppet, C Nilsen, Gohtenburg, planken; Zeldenrust, E. G. Jonker, Rochebernard, rogge; Emanuel, T. H. Zeeman, Rotterdam, ballast.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Chesterfield, J. Haij, Leith, schors; Tathersmuide, J. Pettersen, Hartlepool; Helena Maria, J. W. van der Wijch, de Harmonie, P. S. Brouwer; de twee Gebroeders, H. A. Sprik, alle Avontuur; Christine, J. Dethloff, Oostzee, Johannes, H. P. Nieman, Memël, alle ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te Middelburg,

5 Augustus 1843.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche Tarwe	f	8.00	Haver	f	.
1 J. dito	«	8.00	Boekweit	«	.
N. dito dito	«	9.50	N. Winter Garst	«	4.00
2 J. Walch. dito	«	8.25	Zomergarst 1842	«	5.40
1 J. dito	«	8.25	W. Witte Boonen	«	-
Nieuwe dito	«	9 70	W. Bruine dito	«	.
N. Zeeuws. Rogge 1842	«	8.50	W. Paardenboonen	«	5.20
1 J. dito	«	.	Z. dito	«	.
Nieuwe dito	«	.	Raapolie	f	55.00 p. v.
W. Groene Erwten	«	.	Patentolie	«	57.50 «
Z. dito	«	.	Lijnolie	«	56 00 «
Z. Winter Koolzaad	«	10 00	Raapkoeken f .		de 1040 st.
W. dito	«	9 80	Lijnkoeken « 8.50	«	100 »
St. Joosland dito	«	9.90			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.